

nogen, der trækker tæppet væk. Der er tale om en opfordring til, at man lægger en lødig plan frem for en afviklingsperiode, så alle de investeringer, der er foretaget, selvfølgelig kan nå at bliver forrentet fornuftigt, men så interessen for at foretage nye investeringer bliver afpasset efter, at der altså foreligger en sådan plan.

Bent Hindrup Andersen (EL):

I det forslag om motiveret dagsorden, som jeg har fremsat på vegne af Enhedslisten, er i hvert fald det første punkt karakteristisk forskelligt fra samtlige de andre dagsordensforslag. Det siger, at man ikke alene skal planlægge ud fra en CO₂-målsætning, men også ud fra en selvforsyningsstrategi. Den eneste, der sådan set har været lidt inde på det i dag, er fru Eva Møller, og så har hr. Martin Glerup svaret, at det ville regeringen da også gerne. Men det er altså at sige, at man både vil blæse og have mel i munden, for med den plan, man har lagt, frem til år 2030, vil der ikke være nogen selvforsyning tilbage. Man bygger for en stor del på fossilenergi, bl.a. naturgas, der skal komme udefra, men på det tidspunkt, i hvert fald sådan som det ser ud nu, vil naturgaslagrene være brugt op.

Derfor trænger energidebatten for mig at se ikke alene til en CO₂-målsætning, som er udmærket, men ikke nok, men også til en satsning på en selvforsyningsstrategi, sådan at man både kan blive økonomisk og politisk uafhængig og ikke skal kastes ud i nye energikriser. Nu bliver det måske ikke lige os, der sidder her i dag, der bliver udsat for det i år 2030, men det bliver da måske vores børn eller deres børnebørn.

Når vi snakker år 2030, går det hele ud på at lægge det til rette på en nogenlunde fornuftig måde, og vi mener, at hvis man vil, kan man sagtens foretage en omstilling til vedvarende energi, men det kræver, at man stopper alle fejlinvesteringerne fra i dag.

Den ene fejlinvestering er SF enig i. Det er den i kulkraftværkerne, der skal stoppes omgående, men de to andre er lige så store fejlinvesteringer, nemlig i unødvendige naturgaslagre og i unødvendig halmfabrikering, og efterhånden som tiden går, vil alle også begynde at finde ud af, at det er forkert.

I den forbindelse vil jeg gerne vende kort tilbage til regeringens dagsordensforslag. Fru Elsebeth Gerner Nielsen understregede, at det, der ligger i »godt købmændskab« i regeringens dagsordensforslag, betyder det, der sikrer mest

miljø for pengene. Så vil jeg gerne henlede opmærksomheden på bilag nr. 307, som vi lige har fået i dag fra energiministeren som svar på en række spørgsmål. Deri er en oversigt over CO₂-reduktionsprisen for forskellige typer, og det er helt klart, at vindkraften på land, men også på vand, er den bedste. Den ligger på 40 kr. pr. t og 150 kr. pr. t, og når vi snakker halm, ligger den fra 250 kr. til 350 kr. pr. t afhængig af, hvad det er for nogle anlæg. Helt ud over det kommer så hr. Peter Hansen-Nords bioætanol og de andre ting dér. Men så må det for mig at se også vække til eftertanke, at man foretager en fejlinvestering, for man misbruger nogle penge, man kunne bruge til en endnu mere forceret udvikling af vindenergien, og jeg håber, at vi vender tilbage til det punkt. Hvis det, der ligger i det, er, at man også i den nationale investeringspolitik skal se på at få mest mulig miljø for pengene, tror jeg, at de synspunkter, som vi har fremført, begynder at vinde mere og mere frem.

Så er der en anden ting, og det er, at ud over de dér decidede fejlinvesteringer, er der jo også løbende investeringer, som man heller ikke har interesseret sig for i nogen af de andre dagsordensforslag, og ud over fra afgifterne skal man jo også derfra hente pengene til de store, tunge omlægninger. Alle de løbende investeringer, som energiselskaberne foretager, og som ligger i størrelsesordenen 10 mia. kr. om året, skal man efter min opfattelse også kigge på.

Endelig vil jeg nævne vores syn på de grønne afgifter. Der er heller ingen, der har villet forholde sig til, hvad der skal ske ved reguleringen af afgifterne i 1998. Det, der er aftalt sidste år, i hvert fald for CO₂-afgiftens vedkommende, er, at man skal justere den i 1998. Jeg vil gerne sige, at hvis man investerede den samme afgift bedre, ville man kunne få et investeringsprovenu på helt op til 8 mia. kr. ud over det afgiftsprovenu på 2,5 mia. kr., der ligger i CO₂-afgiften på industrien, og det er gevaldige beløb at begynde at kunne operere med til investering i vedvarende energi, når man har opbrugt, hvad man kan investere i energibesparelser. Men det er der heller ingen der forholder sig til, og jeg frygter lidt, at den debat om år 2030 betyder, at hvad der skal ske her og nu, ikke får tilstrækkelig plads i landskabet.

Så tilbage til regeringens dagsordensforslag. Dér vil jeg sige, at jeg er lidt forundret, og at hverken jeg eller min gruppe er særlig begejstret for den fremgangsmåde, der har været anvendt under forhandlingen. Vi bliver præsenteret for